

FELNŐTT KATEKÉZIS:

Dr. Sallai János pszichológus: Család és társadalom

Sallai Úr először, de remélem nem utoljára járt plébániánkon. Színes és tanulságos előadásmódja végig lekötötte a hallgatóságot – feleségével együtt tettek tanuságot a helyes keresztény családi élet ma is megélhető voltáról.

A mai felfogás ellenére be kell bizonyítanunk, hogy létezik a holtig tartó boldog házasság napjainkban is – feltétele a helyes keresztény értékrend, valamint alapja, hogy a problémákat meg **kell** tudni oldani. Ha mindkét fél akarja, előbb- utóbb **biztosan** működni fog.

A társadalomban az emberek túlnyomó része utánoz, elfogadja mások irányítását, míg csak kisebbségi része az irányító, kezdeményező. Ez a keresztény emberekre ugyanígy jellemző. Azonban tudnunk kell kiállni a saját, remélhetőleg szilárd keresztény elveink mellett, még a társadalom nyomása ellenére is. Hiába diktálja a mindenkori divat a feltételeket, nekünk merni kell védeni a család és az Egyház érdekeit szóval, de saját példamutatásunkkal is. Hiába divat a bölcsőde, a TV, a nők családtól való elvonása, az önérdék hangsúlyozása, a mértéken felüli költségek és eladósodási hullám. Tudnunk kell a fontossági sorrendet és felmérni, vajon valóban boldogságunk feltétele- e a pénz hajhászása, vagy az a boldogság, amit sokan (és egyre többen) az anyagi javak megszerzése révén akarnak elérni, megtalálható a lehet, hogy a dús kálást nélkülöző, de tudatosan boldoggá tett becsületes, tiszta és szeretetteljes családi életben.

Ha a társadalom olyan eszméket diktál, amelyek nem összeegyeztethetőek keresztény voltunkkal, akkor szembevonulva az árral kell saját életünket kialakítani. Ez szilárd elvek nélkül nem megy- ezeket az elveket adta meg nekünk Krisztus. Hála Istennek, van hová fordulnunk tanácsért, ha megínognánk... Bízunk kell Istenben és közvetlen kapcsolatban kell élnünk vele: Ő azokban a dolgokban biztosan segítségünkre siet, amelyeket az általa adott célok, keresztény eszmék megvalósítása érdekében **tiszta lélekkel** teszünk. Ha kérjük a segítséget és **észrevesszük**, hálával fogadjuk azt, önmagunk számára is megteremtjük azt a belső bizonyosságot és békét, ami a valódi boldogság eléréséhez elengedhetetlen. Ő **mindent** megad számunkra, amire **valóban** szükségünk van. Az elképzelhető, hogy tőlünk is vár lemondást, áldozatot, de ez ugye nem ellentétes a gondolkodásunkkal?... Ha valamit nem kapunk meg, annak oka van- tudjunk megnyugodni az Ő akaratában. Egy bizonyos korig ezt várnánk el saját gyermekeinktől is...

Sajnos az emberek egyéni döntéseikért ritkán vállalják a felelősséget- legjobb hivatkozás az, ha azt mondjuk: „mindenki így csinálja”, tehát én sem lógok ki a sorból. A „mindeki” nem létezik. Hajlamosak vagyunk mások szemüvegével látni a dolgokat- ha nem bízunk Istenben és magunkban, mások véleményére hallgatva tesszük azt, ami esetleg saját elveink ellen van. Ez a saját felelősség elvetése. A társadalom egyénekből, felelős (?) személyekből áll és elvileg minden ember tudja, mit miért tesz. Felelősek vagyunk döntéseinkért: *nem a körülmények, hanem a meghozott döntések teszik az embert azzá, akivé végül válik.*

A magát a média által tájékozottnak tartó ember nem az igazi valóságról „van képben”, hanem a részére legyártott virtuális valóságot teszi a tényleges dolgok helyébe. Manipulált lesz azok által az emberek által, akik a hírközlésben, a sajtóban, reklámokban véleményt formálnak és diktálnak dolgokról. Minden médiát elvek irányítanak és elenyésző azoknak a száma, akik nem saját profit érdeküket, hanem a közjót, uram bocsá' Isten tartják szem előtt. Itt megint a „bólogató emberek” viselkedését lehet megfigyelni- amit a TV közvetít, az úgy van: a világ rossz, az emberek gonoszak, Isten nincs, és az önzés a valódi életcél, az életnek nincs semmi értelme. (Vajon *kinek* a gondolatai ezek?...) Ja, és főleg vásároljunk sokat, adósodjunk el, mert ez olyan szuper dolog, „mindenki ezt csinálja” és ez „jár nekünk”. Mert ha nem ezt mondanám, akkor esetleg gondolkodni kellene a dolgokról, tényekkel, kellemetlenségekkel (pl. a saját lelkiismeretemmel) szembesülnék, tehát kényelmesebb, ha a fejemet homokba

dugva mindent elhiszek, amit a média közvetít az általa gyártott művilágban. Észre sem veszem, hogy elvek nélküli szorongó tömegemberré, üres bábuvá alacsonyodtam- hagytam, hogy azzá tegyenek- így döntöttem.

Adja Isten, hogy **akarjunk a „föld sója” és a „világ világossága” lenni** akkor is, ha Krisztus tanítása ma sem a könnyű, felelőtlen élet megélését követeli és ajándékozza nekünk.